

Medlemmer. Det er jo saaledes, at under de besynderlige Bevægelser, som den ejendommelige politiske Situation i Danmark i Foraaret 1920 fremkaldte med Hensyn til Internationaliseringsbestræbelserne, vævedes paa den underligste Maade officielle og private Forhandlinger sammen. Derfor vil man ogsaa i disse Dokumenter savne nogle af de Ting, som ganske naturligt hører med til Belysning af de paagældende Begivenheder, fordi disse formentlig ikke findes i Udenrigsministeriets Arkiv, men er blevet opfattet som halvt eller helt private og derfor er blevet holdt udenfor, og det til Trods for, at netop disse Ting danner Grundlaget for en Række af Skridt fra den højtærede Regerings og dens Repræsentanters Side. Denne Sammenfævning tror jeg, man maa komme ud over for at tilvejebringe en virkelig Redegørelse for, hvad der er sket. En saadan Redegørelse maa nødvendigvis medtage den Internationaliseringsplan, som blev bragt til de allierede Magter af Hr. Vinding-Kruse som Repræsentant halvvejs for et Udvalg, halvvejs for den danske Regering. Denne Internationaliseringsplan, som den høje Regering halvt vedkendte sig, halvt forægtede, den maa nødvendigvis i hele sit Indhold forelægges for den danske Befolkning. Og ligeledes vil det være nødvendigt at medtage en Indberetning, som Professor Vinding-Kruse har givet efter sin Tilbagevenden. Jeg ved ikke, om den høje Regering raader over denne. Jeg kan dog vanskeligt tænke mig andet, end at Medlemmer af den høje Regering maa være blevet bekendt med, hvad deres særlige delegerede til dette Spørgsmaals Forhandling i Paris og London har indberettet om sin Virksomhed. Hvis det ikke er Tilfældet, er det i hvert Fald den forunderligste Forretningsførelse, tror jeg, man nogen Sinde noget Sted har staaet overfor.

Men ved Siden af disse Ting vil der ogsaa foreligge rent private Forhandlinger, som der vil være al mulig Grund til at skaffe oplyst, saa vidt gørligt er. Jeg tænker paa den Gruppe af Forhandlinger, gennem hvilke man fra forskellige Sider søgte at paavirke Ententens Gesandtskaber i København i Løbet af Tiden fra Efteraaret 1918, indtil de endelige Beslutninger var truffet. Jeg tænker paa den Gruppe af Henvendelser, der foregik i Paris i Foraaret 1919 af privat Karakter, uden at dette meddeltes Landets lovlige Myndigheder, og uden at der blev Mulighed for at følge, af hvilken Art disse Begivenheder var. Og jeg tænker endelig ogsaa paa de private Bestræbelser, som

sattes i Gang i Foraaret 1920. Jeg tænker navnlig paa det Forsøg, der i sidste Øjeblik blev gjort paa at paavirke den internationale Kommission, da Hr. Harboe som Repræsentant for de Herrer J. C. Christensen, Piper og Neergaard henvendte sig til den internationale Kommission med en Opfordring, der var i direkte Strid med den Politik, som de tre Herrer som Deltagere i Rigsdagens Optræden i dette Spørgsmaal havde været med til at føre, og som fra de tre Herrer og Hr. Harboes Side hemmeligholdtes saa længe, som dette overhovedet var muligt. Jeg tror, den danske Befolkning har et Krav paa at vide fuld Besked om alle disse Begivenheder gennem en saglig og aktmæssigt belyst Fremstilling, der godkendes af de forskellige politiske Partier. Jeg gaar da ogsaa ud fra, at man fra alle Sider vil kunne enes om, at en saadan Redegørelse overfor Befolkningen er paakrævet, og hvis man kan dette, vil der neppe være overmaade store Vanskeligheder ved at finde en hensigtsmæssig Form. Derfor, der ogsaa kan tage de Hensyn til rent embedsmæssig diplomatisk Sædvane, som jeg erkender, man bør tage.

Ved vort Forslag tilbyder vi en rolig Forhandling med Regering og Rigsdag om disse Spørgsmaal, dels om Skabelsen af et Mellemlid til Gennemførelsen af Samarbejde mellem Regering og Rigsdag og dels om Formerne for en Opfyldelse af den højtærede Statsministers Løfte fra Foraaret 1920. Jeg kan tilføje, at vi stiller ikke disse Forslag for at være ubehagelige mod den højtærede Regering i al Almindelighed eller mod den højtærede Udenrigsminister i Særdeleshed — jeg kunde næsten sige tværtimod! For den højtærede Udenrigsministers Vedkommende er Forholdet dette, at vi var ikke tilfredse med hans Ledelse af Handelsforhandlingerne med Rusland. Derimod har vi været meget tilfredse med de Udtalelser, som den højtærede Udenrigsminister har fremsat om det sønderjydske Spørgsmaal og om Grænseforholdene i det hele taget, efter at han var kommet ud af den, om jeg saa maa sige, ulykkelige Periode, som han levede med i i Ministeriets første Tid under Internationaliseringsbestræbelserne. Vi har ligeledes været meget veltilfredse med de Udtalelser med Hensyn til Opgaven for og Betydningen af Danmarks Militærvæsen, som har været fremsat af den højtærede Udenrigsminister, og det vilde glæde os meget, om vi fra den højtærede Regerings Side paa dette Omraade maatte se Handlinger, der stod i Samklang med Udtalelserne fra den højtærede Udenrigsmini-